

INDIANKLUBBEN I SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 1, 2013

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

utgivningsdatum: 2013-01-11

SÅ PADDLAR VI VIDARE IN I ETT NYTT ÅR

Välkomna till 2013, till nya äventyr och till nya aktiviteter. Det här symboliserar vi med en fin bild

En målning av Robert Griffing som han kallat "Through the Straits"

Ett nytt år förvisso. Men vi tänker inte ställa till med några större revolutioner. Det mesta kommer att vara som vanligt. Vår tidning ska fortsätta att komma ut i mars, juni, september och december. Ni får mycket gärna hjälpa till med artikelmaterial. Eller åtminstone föreslå vad ni skulle vilja läsa om. Vi kommer också att fortsätta att skicka ut de här informationsutskicken så regelbundet som vi hinner med. Även här får ni mycket gärna hjälpa till med material, tips och önskemål.

Huruvida vi orkar med att erbjuda er några medlemsträffar, eller ej, återstår att se. Jag känner att vi i så fall borde erbjuda sådana på olika platser, då de senaste möten vi haft huvudsakligen har förlagts hit ner till Skåne och det är långa resor för de flesta och därmed stora kostnader. Men för att få det här att gå i lås behöver jag hjälp med att arrangera mötena. Vi behöver ha någonstans att vara. Kanske någon skola, bygdegård, museum eller annan lämplig lokal. Och helst ska det inte kosta något, då vi haft som princip att aldrig ta betalt för våra möten. Så är det någon som har kontakter och som kan tänka sig att vara med och arrangera, så tar jag tacksamt emot tips.

RESEVERKSAMHETEN

En återsamling för den grupp som var med oss på vår senaste medlemsresa i augusti ska vi dock ha enligt tidigare traditionellt mönster. Och det kommer att bli i Helsingborg någon gång i vår. Tid och plats är inte bestämd ännu.

Nya resor har dock redan efterfrågats. Men av det blir det inget. Vi tycker att vi nu har betat av alla de områden som kan vara tillräckligt intressanta ur indiansk historie- och kultur-synvinkel. Dessutom är det så

att den arrangemangsform vi har tillämpat har inneburit ett visst risktagande och har satt en rätt så stor press på oss arrangörer. Nu har vi haft tur genom alla år och aldrig råkat ut för några svårare olycks- eller sjukdomstillbud. Men förr eller senare kommer sådana och vi tycker, att om nya resor skulle erbjudas, så kan vi som privatpersoner inte längre stå de riskerna. Sådana resor måste då arrangeras under mera marknadsmässiga former och av organisationer som har de resurserna, att de kan hantera sådana risker. Inte minst de ekonomiska. Så tyvärr måste vi nog dra strecket nu. Vi vill därmed tacka alla som genom åren har ställt upp på allt vi har hittat på och vi ska villigt erkänna att vi (Hans-Olof, Gittan, Kerstin och jag) har tyckt att det har varit fantastiskt roligt.

Låter det trist? Jo, kanske, men det behöver ju inte betyda, att det inte längre skulle finnas några möjligheter alls att resa. Det behövs bara att någon eller några tar tag i uppgiften och att det arrangeras via någon officiell reseorganisatör. Det är ju många som nu har varit med ett flertal gånger och som vet hur det kan gå till. Lite "konsulthjälp" kan vi väl dessutom tillhandahålla, även om vi inte följer med själva. Antar dock att sista ordet kanske inte är sagt i den här frågan ännu...

ETT RESEMINNE, AV LARS EVERTSSON

I augusti 2012 var jag på en av mina årliga kanotfärder i USA. Den här gången i Ely, Minnesota. Jag paddlade då i "Minnesota / Boundary Waters Canoe Area Wildernes". En dag kom jag sakta glidande på vattnet i en liten sjö som har en trång passage, där jag var tvungen att passera. Mitt i den trånga passagen såg jag en hel del målningar på bergväggarna. Det var bilder på djur, jägare, kanoter och på solen. Bilderna visade hur jägarna dödade älgarna med pil och båge. Bilderna har en rödaktig ton och det syns att det är väldigt gamla. När jag satt där och tittade och även fotograferade bilderna, så kände jag något som rörde vid min kanot. Jag vände mig om och såg där en man, som satt i sin kanot och tittade på mig. Han sa ingenting. Jag sa hej, men han svarade inte. Efter en lång stunds tystnad, så sa han helt stillsamt: Du ska inte ta några bilder på våra förfäders skrifter. Det kan betyda otur för dig och din kanot. Jag tog ett paddeltag mot klippan och klappade en bild och bad hans förfäder om ursäkt. Det räcker inte med endast en klapp på våra förfäders skrifter, du måste offra någonting, sa mannen. Vad skall jag offra? frågade jag. Det är dina och din kanots problem sa han, samtidigt som han vände sin kanot och sakta gled därifrån. Den natten hade jag stora problem att sova i mitt tält. Jag låg bara där och tänkte på dessa målningar och den tysta mannen. Efter ytterligare en kanotdag kom jag fram till ett litet samhälle. Jag tog mig in i en liten affär för att köpa proviant. I affären pratade jag med en trevlig man om mina problem som hade dykt upp. Han sa, att vi som bor här känner väl till dessa målningar och har stor respekt för dem. Jag råder dig till att köpa litet tobak och paddla tillbaka dit ut till målningarna och offra tobaken, samt att du stannar där ett antal timmar, kanske en hel dag, för att bli förlåten.

Sagt och gjort, jag gjorde som han sa. Denna lilla händelse tog mig fyra spännande dagar att utföra.

Jag undrar, kanske handlaren blev glad för att få sälja tobak och mannen i kanoten kanske sitter där och dinglar med benen utanför klippkanten och röker den offrade tobaken, vad vet jag? Det här var ett av mina många möten med tysta människor i det stora USA. (Lars har lovat skicka bilder. Kanske de kommer i nästa utskick).

Med hälsningar

Lars "Tex" Evertsson

ÅRSSLUTET PASSERAT - HUR MÅNGA MEDLEMMAR BLIR VI ?

Det var, när årsslutet passerades, fortfarande 33 medlemmar som inte hade förnyat sina medlemskap. Vi väntar dock ännu ett tag med att göra sammanräkningen och definitivt meddela hur många medlemmar sammanslutningen nu har. Dock har vi noterat ett antal nya medlemmar som har tillkommit. Vi hälsar därför nu välkomna Kerstin Lindman, Rydebäck, Agnetha Lundahl, Olofstorp och Mattias Olsson, Stockholm. Dessutom har en nygammal medlem kommit tillbaka. Vi hälsar därmed ånyo Marcos Stavroulakis från Västerhaninge välkommen tillbaka i gruppen.

VINTERVÅDER

Det är inte bara här i Norden vi har haft besvärligt vinterväder i samband med julhelgerna. Även USA har drabbats hårt, även om vi inte har hört så mycket om det i vår nyhetsrapportering. Men det började med tornadovindar från Mexikanska Golfen och upp genom Arkansas och Oklahoma, för att sedan dumpa en massa snö i kombination med hårda vindar ute i Mellanvästern. Sällsynta vintervirvelstormar förstörde hus och annan utrustning i Louisiana, Mississippi och Alabama. De största snömängderna föll i Ohio och Indiana, som på sina ställen fick upp emot halvmeter. Hundratusentals abonnenter blev strömlösa och väglaget var i det närmaste ofarbart, när alla skulle resa hem efter julfirandet, med många olyckor som följde. Näst på tur stod sedan Ostkusten, som ju drabbades hårt av de svåra höststormarna för inte så länge sedan.

JÄMNSTÄLLDHET

I mitt lilla "mellandagspyssel", som jag skickade ut på Annandagen, fanns det en liten "igenkänningsövning" som borde ha utformats på ett lite annorlunda sätt. Det var fem foton av indianska ledare som jag frågade om ni kände igen. Så långt inget konstigt kanske. Men samtliga var män! I dessa tider, när det är så viktigt att allt ska vara könsneutralt, så borde jag naturligtvis också haft bilder av indianska kvinnor med i denna frågetävling.

Men nu råder vi bot på det. Så här får ni nu fem kvinnor som jag undrar om ni känner igen. Det här är naturligtvis betydligt svårare än det var med gubbarna. Det erkänner jag. (det ska också sägas att bild nummer 4 är något omtvistad, så om ni har en bestämd uppfattning om tolkningen som avviker från min, så ska jag inte bråka).

LÄSVÄRT

Från Esbjörn Larsson, i Västerås, har vi fått ett boktips för er som inte tycker det är så skojigt att bara plöja igenom fem- sexhundra sidor med torr faktatext, utan hellre vill ha lite fantasistimulans. En sådan författare är William Kent Krueger. En författare som bor i Minneapolis och som skriver i novell- och romanform, gärna lite deckaraktigt och gärna med en bakgrund i indianreservatsmiljön i norra Minnesota. Eller som man kan läsa om honom på Wikipedia:

"When Krueger decided to set the series in northern Minnesota, he realized that a large percentage of the population was of mixed ancestry. In college, Krueger had wanted to be a [cultural anthropologist](#); he became intrigued by researching the [Ojibwe](#) culture and weaving the information into his books. Krueger's books are set in and around [Native American](#) reservations. The main character, Cork O'Connor is part Ojibwe, [Irish](#).^[5]

"History was a study in futility. Because people never learned. Century after century, they committed the same atrocities against one another or against the earth, and the only thing that changed was the magnitude of the slaughter... Conscience was a devil that plagued the individual. Collectively, a people squashed it as easily as stepping on a daisy."

William Kent Krueger, *Purgatory Ridge*.

Krueger has read the first Ojibwe historian, [William Whipple Warren](#), as well as [Francis Densmore](#), [Gerald Vizenor](#) and [Basil Johnston](#). He has also read novels by [Louise Erdrich](#) and [Jim Northrup](#). Krueger began to meet and get to know the Ojibwe people and remains fascinated by their culture.^[5]

His descriptions are meant to express his characters' feelings about the settings. Krueger believes that the sense of place is made resonant by the actions and emotions of the characters within it. He describes it as "a dynamic bond that has the potential to heighten the drama of every scene."

Han har en egen hemsida där ni kan se vad han har producerat. Gå till <http://www.williamkentkrueger.com/> Av dessa böcker har han fått pris för "Iron Lake" (flera gånger), "Blood Hollow" och "Mercy Falls", med flera.

Andra "historical fiction"-författare värda att uppmärksamma är naturligtvis Tony Hillerman, Terry Johnston, Win Blevins, med flera. Men även Louise Erdrich, som själv är av ojibweblod på sin mors sida. Vi tackar Esbjörn för tipset.

JAMES FORD, BRONSSKULPTURER

Fantastiskt - ja det är ju faktiskt bara förnamnet... Det finns så otroligt många, oerhört skickliga konstnärer i USA. Men James Ford har nog troligen mycket få övermän i sin genre. Eller vad sägs om det här... Titta

också gärna in på hans hemsida: <http://jamesaford.com/> Skulpturen kallas rätt och slätt "1763". Den är uppgjuten i 25 exemplar och man kan ju bara gissa sig till vad en sådan kostar. Nej, förresten jag vill inte veta. Jag blir bara arg, att jag inte har sådana pengar...

Vi tackar Michael Lorentzen för tipset. Enligt Michael verkar Jim Ford vara en trevlig kille och lätt att ha att göra med och dessutom mycket väl bevandrad i den indianska historien.

RECONCILIATION PARK, MANKATO

I staden Mankato, Minnesota, finns en liten park som heter Reconciliation Park. En park som vi besökte under vår senaste medlemsresa, i augusti förra året. I parken finns ett monument i form av en bisonoxe i något övernaturlig storlek, skulpterad ur ett kalkstensblock. Mitt över gatan, framför stadens bibliotek, finns

ännu ett monument. Det är också en skulptur och den föreställer en äldre indian. Dessa två skulpturer har tillkommit för att på något sätt överbygga de motsättningar som har funnits i staden alltsedan det stora Siouxsupproret 1862 och den massavrättning av trettioåtta mer eller mindre skyldiga indianer som blev resultatet av kriget. Parken är uppförd på den plats där denna massavrättning ägde rum den 26 december 1862.

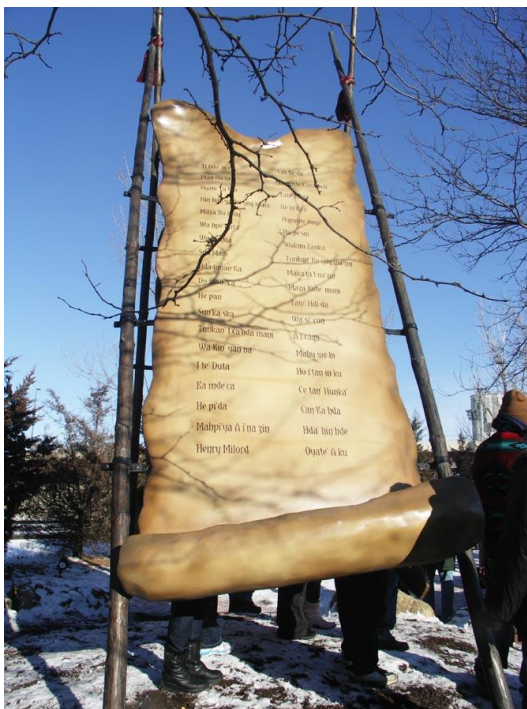
Jag har i samband med vårt besök på platsen framfört en något kritisk synpunkt på parkens och det här monumentets utformning och ifrågasatt hur man har tänkt när man skapade den. Jag har nämligen haft svårt att se hur det här skulle kunna representera någon tanke som skulle leda till försoning. Det enda man kan säga, nu så här några år senare, är att platsen som sådan har blivit ett mål för områdets indianer att samlas kring på årsdagen av den skamliga händelsen för 150 år sedan. Men det är något som snarare ytterligare polariserar samhället. Det är ju bara den ena parten som finner en anledning att söka sig hit och om det vill sig illa, så kan ju det innebära att den andra parten bara blir ännu mera provocerad.

En uppenbar anledning till att spänningarna består, är att monumentet - buffeln - inte på något sätt berättar om krigets orättfärdigheter, eller söker förmedla någon ursäkt från det vita samhället till indianerna. Från det indianska samhället har det hela tiden krävts, att ett sådant här monument naturligtvis borde berätta om vad som hände på den här platsen och inte bara vara något som "uppmärksammar alla att hålla sams".

I samband med åminnelsen den 26 december 2012 hade därför indianerna själva samlat in pengar till ett eget monument, som numera finns intill den tämligen neutrala buffeln i Reconciliation Park. Det är en skulptur i form av ett stort plakat i fiberglas och brons, utformat som ett skinn, där namnen på samtliga trettiåtta avrättade indianer är skrivna. Och därmed kan man nu kanske säga att även indianerna fått en viss uppmärksamhet på den här platsen. Om det sedan leder till försoning, eller bara ytterligare polariserar de olika parterna återstår att se.

För flera bilder från invigningen av det nya monumentet, se Internet:

<http://minnesota.publicradio.org/display/web/2012/12/27/dakota-38-photos/>

MELLANDAGSPYSSET

Jag gjorde ju ett extra utskick till er i Julhelgen innehållande lite mellandagspyssel. Jag hoppas att det har varit av intresse och att ni har testat era kunskaper lite. Det är ju ingen tävling och jag väntade mig egentligen inga "inskickade svar" - även om jag självfallet tycker det är mycket trevligt, när ni hör av er. Dessutom får jag ju då också lite feedback på om mina aktiviteter är meningsfulla. Men egentligen tyckte jag bara att det kunde vara kul med lite informativt hjärnbråkande, allt medan julmaten sjönk ner och byggde på fettreserverna.

Jag har trots allt fått ett par svar från några medlemmar på delar av, eller hela pysslet. Men jag låter uppgifterna ligga obesvarade ett tag till, om det är flera som fortfarande vill testa sina kunskaper, innan de får höra svaren. Och så fick ni ju dessutom ytterligare en liten "tilläggsövning" här ovan.

UPPDATERINGAR PÅ HEMSIDAN

Det har under en stor del av den gångna hösten inte hänt så mycket på vår hemsida. Men jag ska nu på det nya året försöka ta mig i kragen och ånyo bli lite mera aktiv på den fronten. En första början finner ni på

fliken "Medlemstidning". Där har jag i underrubriken "Läs enskilda artiklar" nu lagt till ytterligare tre väsentliga artiklar, som varit införda i tidningsnummer vilka numera är utgångna och alltså inte längre kan köpas.

Den första artikeln är en riktigt betydelsefull artikel, ursprungligen skriven av prästen och indiankännaren Peter J. Powell för tidskriften "Montana, The Magazine of Western History, vol. 20; nr 2; april 1970. Jag översatte den då och den fanns med i vårt höstnummer 1982. Artikeln berättar om medicinmannen Box Elder, från Nordcheyennerna och den heliga ringlans (Ox'zem) som han var ansvarig för.

Den andra är en mycket omfattande artikel, som när den skrevs egentligen var så stor, att den delades upp på två tidningsnummer. Den handlar om pälsjägarna och fenomenet "Rendezvous" och har titeln "Pierre's Hole 1832". Artikeln, som är skriven i novellform, handlar alltså dels om hur ett rendezvous gick till, men också om den berömda och dramatiska striden mellan Milton Sublettes pälsjägargrupp och ett band Gros Ventreindianer i juli 1832. Den här artikeln var ursprungligen uppdelad mellan vinternumret år 2000 och vårunumret år 2001, av vilka det senare numret numera är utgången. Artikeln är så omfattande att jag utelämnade bilderna som ursprungligen fanns med.

Den tredje artikeln som nu går att läsa i sin helhet igen är "White Buffalo Calf Pipe", skriven av Christina Ohlsson. Den har faktiskt lite koppling till texterna ovan om minnesmonumentet i staden Mankato och min tveksamhet till syftet med monumentets utformning. Som några tankar, väckta av mina lite negativa synpunkter på monumentets utformning, hade nämligen Margareta Hoppe, i Stockholm, kommit upp med idén att den vita stenbuffeln, som nu står där i Reconciliation Park, kanske hade någon koppling till legenden om den "Den vita buffelkvinnan" som kom med den heliga pipan till siouxindianerna. En nog så vacker tanke måhända. Men det finns faktiskt inget alls i monumentets utförande som antyder att

det här skulle ha något att göra med den vita buffelkalv som den gudomliga kvinnan lät förvandla sig till. Den enda kopplingen jag ser skulle i så fall vara att buffelstatyn råkar vara just vit till färgen. Men det beror alltså snarast på att den blev huggen i kalksten. (Fortfarande tycker jag den ser mera ut som något Disneyinspirerat missfoster - jag kan inte hjälpa det).

Med det här sagt så kanske det ändå passar bra att på nytt återuppliva den här, en av siouxindianernas mest centrala och heligaste myter. Och det gör vi bäst genom den här artikeln, där Christina Ohlsson berättar, på ett mycket strukturerat och tydligt sätt, historien bakom den välkända legenden.

I samband med de här uppdateringarna har jag haft lite problem med hemsidan och jag vet att vissa länkar inte har fungerat. Men efter några natters hårdmangling av burken tycks det nu som att allt är på plats igen. Adressen till hemsidan är: <http://www.indianklubben.org/>

SHIT... WE BLEW IT !

Vi hade ju förvisso en helt fantastisk resa i augusti förra året. Något annat kan man inte påstå. Men nu vet jag att den skulle ha kunnat vara ännu bättre. Shit, vi missade nämligen en riktig toppgrej...

"The Order of the Indian Wars", en förening i USA för riktiga indiankrigsfantaster, som jag tidigare har varit medlem i, hade sin årliga sammankomst i Minneapolis bara dagarna efter att vi varit där. Vi gjorde förvisso ungefär samma saker som de gjorde, (och lite till) men om vi hade kunnat pricka deras datum och varit med på deras utflykter, så hade vi också fått lyssna till de riktiga experterna. Det hade varit en riktig panggrej. Här kan ni se hur de hade lagt upp sin tripp till de olika intressepunkterna.

The 33rd Annual OIW Assembly

Minneapolis, Minnesota, August 16-20, 2012

1862 Sioux Uprising "Let Them Eat Grass"

On August 16, at the Embassy Suites in Minneapolis, MN, the OIW held its 33rd Annual Assembly. The timing was perfect - 150 years to the day, August 17, found us at the very site where this war began. Before the Sioux uprising could be brought under control, at least 450 - and perhaps as many as 800 -

whites were killed, mostly non-combatants. Measured in terms of the number of lives lost, the outbreak was the worst in American history, and launched a series of Indian wars on the northern plains that did not end until 1890 at Wounded Knee, South Dakota.

We spent the first night at the Embassy Suites in Minneapolis (actually Bloomington), the next two nights in Mankato, MN, and our last night (the 19th) was back in the Embassy Suites for our banquet and wrap up. Some of the sites we visited include New Ulm, Mankato, Upper & Lower Sioux Agency, Fort Ridgley, the site of the battle of Birch Coulee, the bank in Northfield robbed by the James and Younger brothers and Fort Snelling.

Möjligen kan vi skryta med att vi faktiskt lyckades besöka ännu flera av de platser som berördes av kriget, men å andra sidan fick deltagarna nöja sig enbart med våra egna små föredrag. Må vara att de kanske inte var så dåliga de heller...

Nu gäller det i stället för er som har möjligheter, att inte missa nästa tillfälle, när de här experterna är ute på turné. Det blir nere i Sydvästern, för er som då har möjlighet att vara på plats. Närmare bestämt i Tucson, Arizona, där man enligt förhandsinformationen "ska börja sin jakt på Geronimo". Låter spännande. Notera alltså i era kalendrar följande:

The 34th Annual OIW Assembly

Tucson, Arizona, September 26-29, 2013

In 2013 we will be going to Tucson, Arizona, to chase Geronimo. Led by Neil Mangum, this will be a five-star tour. Even if you can't understand Neil, he's fun to watch. Mike Koury will be with him on his bus (mostly to keep an eye on him), but also to interpret. Mike will guarantee a great time. Mark your calendars now!

Reservation information will be posted when available!

Vi får alltså återkomma till det här lite längre fram, när organisationen har kommit ut med mera information. Det kostar \$30 per år att vara medlem och ni kan själva kontrollera på deras hemsida:

<http://www.indianwars.com/>

MYNDIGHETER LOVAR SKYDDA INDIANSKA HELIGA PLATSER

Fyra federala myndigheter - Jordbruksdepartementet, Försvarsdepartementet, Energidepartementet och Inrikesdepartementet - har undertecknat ett avtal med kommittén [Advisory Council on Historic Preservation](#) som har till uppgift att vara sakkunniga rådgivare åt Presidenten och Kongressen i frågor rörande bevarande och skydd för historiska platser. Avtalet avser att öka skyddet för bland annat indianska heliga platser på federalt land, samt garantera indianernas tillgång till dem. Avtalet ska gälla i fem år och kan förlängas ytterligare. Av kommitténs 23 ledamöter är dock endast en av indianskt ursprung. Det är John L. Berrey, som är en medlem i såväl Quapawstammen som Osagestammen, i Oklahoma. Huruvida det här avtalet kommer att få någon egentlig betydelse får väl framtiden utvisa, men det är ju positivt att myndigheterna åtminstone sätter fingret på att sådana åtgärder kan behövas.

Ett antal känsliga projekt är just nu i luften mera än många andra. Det är mångmiljonprojektet där navajostammens ledning har valt att gå vidare med ett förslag att bygga en turistanläggning nere i Grand Canyon, där Little Colorado River rinner ut i Coloradofloden. En plats som främst hopiindianerna, men också många navajoindianer anser helig, då det enligt legenden var här deras förfäder kom upp ur ett hål i marken till den här världen.

Ett annat projekt, som det länge har stått en bitter strid omkring, är att en stor skidanläggning på San Francisco Peaks (som är ett av navajoindeanernas fyra heliga berg) vill använda sig av renat avloppsvatten i sina snökanoner. Det här kanske inte låter så farligt. Vattnet ska ju vara "renat" innan det sprutas ut. Men många frågar sig till vilken grad det kommer att vara "renat". Och hur kan man veta att det inte trots allt innehåller ämnen som kan skada naturen. Det är ju trots allt avloppsvatten! Rädslan kan vara befogad. Vi har ju liknande diskussioner här när det gäller att använda rötat avloppsslam som läggs ut på våra åkrar där ny mat ska produceras.

Den ständigt pågående kampen om rättigheten till Black Hills i South Dakota är ju välkänd och den har nu ytterligare spetsats till genom att stora energibolag vill anlägga en jättelik pipeline för transport av oljebemängd sand från Kanada ända ner till Mexikanska Golfen. En Pipeline som skulle skära rakt igenom delar av Black Hills och Pine Ridge i Syddakota, samt hota de känsliga områdena i Nebraskas Sandkullar. Nyligen har också ett stort kolprojekt seglat upp, vilket möter motstånd hela vägen från Nordvästkusten ända till Wyoming och Lame Deer Indian Reservation, där ytterligare utökad kolbrytning i så fall skulle behövas, då de stora bolagen nu vill sälja kol till Asien. Kol som sedan skulle transporteras med tåg hela vägen från Wyoming och ut till Nordvästkusten, varifrån det sedan skulle skeppas med båt vidare över Stilla Havet.

Så nog finns det skäl att ha en expertgrupp som får titta på sådana projekt och deras konsekvenser som en motvikt till företagens lobbygrupper och deras påverkan på politikerna. Frågan är ju bara hur mycket bevarande- och miljötänkande en sådan här grupp kan tänkas presentera. Samtliga 23 ledamöter är antingen politiska administratörer själva, eller jurister, med undantag för några få personer. Men vi behöver ju inte börja med att vara pessimister och det är definitivt inte fel att det finns en viss kontroll, så att inte marknadskrafterna helt ska få ta över utvecklingen. Det finns alltför många skräckexempel på vad som då kan hända.

SÅ VAR JULEN SLUT FÖR DEN HÄR GÅNGEN

Alla adventsljusstakarna är nu nerplockade och undanställda och med dem julstämningen. Alla tomtarna har återvänt till sin verkstad för att återuppta snickrandet och målandet. Men där möttes de av en ny restriktion. Det är inte längre gångbart att tillverka svartmålade dockor och stämpla dem OK i baken! Även om Julen nu alltså är över för den här gången så ska ni veta att det finns hopp. Rögle har ju till och med lyckats vinna en match i Elitserien nu!!! Det bådar gott.... Och dessutom är det ju nu mindre än tolv månader kvar till nästa Jul...

Inga öringar syntes i bäcken vid morgonpromenaden, men väl en häger som stod där blickstill och väntade på att frukosten skulle komma simmande. Men när jag var på tio meters avstånd blev det för nära och den tog några mäktiga vingslag och flyttade sig en bit nerför bäcken.

Att döma av alla rapporter i lokaltidningen, om folk som nu har sett varg, så måste Helsingborg säkert just nu vara landets vargtätaste stad... Heja vargen!!! Du får gärna komma till oss och rensa upp lite bland alla vildkaniner som gräver upp trädgården.

**GOD FORTSÄTTNING
TILL ER ALLA FRÅN
Bertil Thörn**